



פרידה מדויד שלי / עדה

דברים בהלוויה

דויד, אני נוטלת לעצמי את רשות הדיבור לפני שאתה מתרחק ממני. תמיד אהבת את הדיבור שלי, היית קלינאי התקשורת שלי. אני כל כך רגילה להיות יחד אתך. יום ולילה חיינו יחד כל השנים, יחד, יחד.

איך התחלנו יחד? היינו רווקים, כל אחד בדרכו, וחיפשנו להיות בזוגיות. נתקלנו באותה שדכנית שהפגישה בינינו. מצאנו חן זה בעיני זו.

אתה דיברת מאוד ברור. אני קלטתי הכל. השיחה הייתה שוטפת ופשוט אהבתי אותך.

ואז, למרות שאנחנו הפכים לגמרי - אתה אהבת 'לעוף', מאמין יותר ממני. ואני לא, אני מאמינה רק במה שאני רואה, תמיד עמדתי על הקרקע. אבל בכל זאת אהבתי אותך כמו שאתה, ואתה קיבלת אותי כמו שאני.

היית איש טוב, עם לב טוב, עברת חיים לא קלים: כשהיית בן שנה אמא שלך נפטרה ואבא שלך, שלא היה נוכח בחייך, שלח אותך לישראל כשהיית בן שמונה.

בארץ התגלגלת ממוסד למוסד ולקח הרבה שנים עד שמצאת בית. אני גאה על כך שמצאת אתי בית, על הקרקע.

עם כל השונות בינינו, נתנו אחד לשני כבוד. יותר מכבוד - מצאנו את הדרך אחד לשני, בסובלנות ובאהבה. יחד בנינו קן, ובקן המשפחה שלנו יש היום את נוגה ואת אמיר - שמות שנוגעים בשמים, שאתה נתת להם. ויש לנו את אורי, ניסן, גילי ואת עמית של נוגה.

ועכשיו איבדתי אותך. אני לבד. אבל הזיכרונות הטובים ממך ממלאים אותי.

הילדים אמרו לי להוסיף: "ויש לך, ותמיד יהיה לך, גם אותנו!".

אני מתגעגעת אליך דויד שלי.

